

но распадено благородство, които са умножаваше
отъ день на день, дѣто пріятностьта и търгов-
щината, лѣнността и дѣланіето, сребролюбіето и
гордостъта смѣсваха си различниѣ корени въ ед-
на дълабочина; но тѣхното дѣвиженіе невредеше ни-
какъ общото согласіе.

Предъ вратата на Капището Юпитероу стоаше
единъ човекъ до петдесетъ годишенъ, съ рацете
кръстосаны, съ веждыте почъмрени, и съ единъ
погладъ важенъ. Огаклото мѣ бѣше просто безъ
никаквы оукрашенія, които помейцыте имаха обы-
чай да носятъ. Челото мѣ бѣше белелѣпно и плѣ-
шиво; а космыте на главата мѣ отъ охъади бѣха
скрты подъ една глѣга (васлѣкъ), която са
держеше за едно съ дрѣхата мѣ; която глѣга мо-
жеше да ѿ снесе, или да ѿ бдигне, когато щеше;
съ таа глѣга въ онаа минута бѣше си покрывъ
половината глава, за да ѿ пази отъ слънцето.
Цвѣта (рѣнга) на дрѣхите мѣ бѣше синъ, който
цвѣтъ въ обще на Помейцыте тѣвръде мало имъ
бѣше пріятенъ. Видѣше са, чи той бѣше оудале-
ченъ отъ сакаковъ дрѣгъ цвѣтъ, сирѣчь. червенъ,
или аленъ и проч. на пояса си имаше окачена ед-
на малка чернилница (дѣбитъ, или каламаръ) и
едно перо желѣзно и нѣкаквы табличы по голѣмъ
отъ обыкновенныте. Бѣше достоинъ за сапикава-
ніе; защото на пояса мѣ не са видѣше никаквъ
мѣшецъ (кеіа); какъ то въ онава время мѣшеца